

Kirkesynet har kun at udtale, hvad det troer lovligt at kunne fordrø af Kirkeieieren, men denne bestemmer over sine egne Midler, denne bestemmer, hvorledes Forbringerne skulle opfyldes, og Ministeriet kan ikke i saa Henseende delegere de Mænd, der her synes at have faaet en Delegation. Deri troer jeg Bamseligheden ligger, og dette skal jeg henstille til Ministerens Overveielse, idet jeg, hvad jeg troer Thinget vil finde billigt, gjentager min Tal til Ministeren for den Hurtighed, hvormed han har bragt disse Sager i en saadan Gang, at vi kunne vente snart at faae Orden i dem.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Den Tal, jeg har havt den Glæde at modtage, kan jeg gjengælde med en Tal for den Smøbelommen, jeg erkjender, der er viist mig, og for den velvillige Bedymmelse af mine Bestræbelser i denne Retning. — Forsaavidt den høitærede Taler kom ind paa Spørgsmaalet om det Forhold, hvori man staaer til Kirkesynet, maa jeg fastholde den Betragtningssmaaade, jeg først antydede. Jeg troer ikke, at man til Fordeel for disse Kirker kan forlange nogen exceptionel Stilling; men paa den anden Side skal jeg indrømme, at man ikke kan betragte Regnskabsførerne eller Kirkeværgerne som Kirkeiere; de ere kun Kirkeieernes Besuldmægtigede. Det Yderste, hvortil man kan komme efter Loven af 19de Februar 1861 § 29, er, at det er Regnskabsførers Pligt at gjøre Ministeriet, som Kirkeieernes Repræsentant, bekendt med det stedsundne Syn, og da der efter Loven er indrømmet en Tid af 3 Maaned, inden hvilken Kirkeieieren kan sige, om han er tilfreds med Synet, om han ønsker Sagen afgjort af Ministeriet, eller om han vil have Oversyn, erkjender jeg, at der kan være Tid nok til at indhente Ministeriets Skjøn om, hvorledes man skal stille sig ligeoverfor Kirkesynet. Bliker Resultatet imidlertid, at der er forstjellige Meninger, har Ministeriet, eller den, der repræsenterer vedkommende Kirke, ikke anden Udvei end at forlange Oversyn, og naar dette har fundet Sted, kan Ministeriet som Repræsentant for Kirkeieieren ligesaa godt som den private Kirkeieier ligefrem tilpligtes ved Dom til at afhjælpe Manglerne. Dette er tydeligt

forestrevet i den citerede Lovbestemmelse, men det forekommer mig dog, at det vilde være meget uheldigt, om Sagen med Hensyn til disse Kirker skulde blive stillet saaledes paa Spidsen. Jeg er selv Kirkeieier, og jeg veed allsaa, hvad Betydning det Exempel har, der gives, navnlig naar det som her paa en Maade bliver givet fra Regeringens Side. Derfor kan jeg ikke sige Andet, end at det vilde være meget uheldigt at gaae en saadan Vej, hvor efter der ikke var Andet for, end at lade Oversynet bestemme, hvorvidt Udsættelsen skulde tages til Følge eller ikke, og Domstolene maatte da ligefrem fremsthynde Opfyldelsen af Oversynets Skjøn. Jeg gjentager, at det i Formen er rigtigt, at der gennem Finantsloven er hverves den fornødne Bevilling til at opfylde de Forpligtelser, som paahvile vedkommende Institut eller Statskassen som Kirkeieier, og jeg haaber, at den ærede Taler vil være tilfreds med denne Udtalelse; men selve Spørgsmaalet kan ikke afgjøres mellem os, ja ikke engang ved en Afstemning.

Ordføreren: Da der mulig i de Ittringer, hvormed det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) behyndte sit Foredrag, kunde ligge en Hentydning til, at jeg, som Udvalgets Ordfører, havde glemt at udtale en Paaskjønnelse til den ærede Minister paa Grund af den Hurtighed, hvormed han har bragt denne Sag fremad, og jeg meget nødig vil ansees for mindre opmærksom, tillader jeg mig at bringe i Thingets Erindring, at jeg under denne Sags forrige Behandling i meget anerkjendende Udtryk, paa Udvalgets Begne, udtalte denne Paaskjønnelse.

Tscherning: Den ærede Ordfører er nær ved at gjøre Ministeren undseelig, men hermed mener jeg ikke, at han har sagt for meget. — Jeg er meget enig med den høitærede Minister i, at dette Spørgsmaal fra Statens Side i forstjellige Henseender ikke er meget behageligt, efter som Loven paalægger, og det med Rette, de saakaldte Kirkeiere temmelig strenge Forpligtelser med Hensyn til Kirkerne's Bedligeholdelse, hvorhos Staten ikke godt kan staae meget tilbage for de private Kirkeiere,